

NEFRETİMİ
ALAMAYACAKSINIZ

Antoine Leiris

Fransızcadan çeviren
Melisa Leclère Muratyan

KAFKA®

“Her yerde aradım onu.”

“ ... ”

“Hâlâ orada kalan var mı?”

“Beyefendi, kendinizi en kötüsüne hazırlayın.”

Kanlı Gece

13 Kasım

22:37

Melvil annesi evde olmadığı zamanlardaki gibi sessiz sedasız uykuya daldı. Babasıylaiken ninnilerin kulağa o kadar da tatlı gelmediğini, sarılmaların ise daha az ısıtacağını bildiğinden, daha fazlasını istemezdi. Karım eve gelene kadar uyanık kalmak için okumaya başlıyorum. Katil bir roman yazarının, onu romancı olmaya iten kitabı aslında yazmadığını keşfeden bir dedektif romancının hikâyesinden bahsediyor kitap. Olaylar gelişip değiştikçe anlıyorum ki aslında katil romancı kimseyi öldürmemiş. Hepsi bunun için. Masanın üzerinde duran telefonum bipliıyor.

“Selam, her şey yolunda mı? Evinizde misiniz?”

Rahatsız edilmek istemiyorum. Anlamsız kısa mesajlardan nefret ederim. O yüzden cevap vermiyorum.

“Her şey yolunda mı?”

...

“Güvende misiniz?”

Ne demek “Güvende misiniz”? Okuduğum kitabı bir kenara bırakıyorum ve parmak ucunda salona doğru ilerliyorum. Bebeği uyandırmamam gerek. Televizyonun kumandasını kapıyorum, felaket tellerinin açılması çok uzun sürüyor. Fransa Stadyumu’nda silahlı saldırı. Görüntüler bir şey ifade etmiyor. Hélène’i düşünüyorum. Aramayı ve ona taksi ile eve dönmesinin çok daha güvenli olacağını söylemeyi düşünüyorum. Ama başka bir şey var; stadyumun koridorlarında bazı kişilerin durmuş bir ekrana baktıklarını görüyorum. Neler gördüklerini sadece suratlarına bakarak anlayabiliyorum. Dehşete düşmüş gibiler. Benim görmediğim bir şeye bakıyorlar. Henüz görmediğim bir şeye. Sonra televizyon ekranının

altından hızlıca geçen yazı şeridi bir anda duruyor.
Masumiyetin sonu.

“Bataclan’da silahlı saldırı.”

Sesler çekiliyor. Göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi çarpan kalbimi duymuyorum. Bu üç kelime sonu gelmek bilmeyen bir yankı gibi. Bir saniye bir seneye bedel. Kanepede öylece kalakaldığım bir senelik sessizlik. Bir yanlılık olmalı. Oraya gidip gitmediğinden emin olmak için kontrol ediyorum; olur ya yanılabilirim, unutulabilirim. Ama hayır, konser Bataclan’da. H l ne Bataclan’da.

Görüntüler  ekiliyor. Hiçbir Şey görmesem de vücudumdan boŐalan elektriği hissediyorum. KoŐmak istiyorum, bir araba  alıp onu aramaya gitmek istiyorum. Sadece, acilen bir Şeyler yapmam gerektiği fikri kafamın içinde yanıp s n yor. Yalnızca harekete geçmek söndürebilir bu alevleri. Ama fel  olmuŐ gibi hissediyorum. Çünkü Melvil yan odada ve ben burada tıkılıp kaldım. Yangının yayılmasını izlemeye mahk m edildim. Bağırmak istiyorum ama olmaz, bebeği uyandırmamalıyım.

Telefonumu hemen elime alıyorum. Onu ara-

yıp konuşmam ve sesini duymam lazım. Rehberden H l ne ismini seçiyor, sadece H l ne. Adını asla değiştirmedim rehberimde, “aşkım” kelimesini eklemedim veya ikimizin olduğu bir fotoğraf koymadım. O da yapmadı. “Antoine L.”den gelen ve o gece cevaplanmayacak bir arama. Telefonu alıyor. Telesekreter ıkıyor. Telefonu kapatıyorum, baştan başlıyorum: bir defa, iki defa, yüz defa. Ona ulaşana kadar.

Kanepe üzerime üzerime kapanıyormuş da beni boğuyormuş gibi hissediyorum. Ev üzerime yıkılıyor gibi. Her cevapsız aramada, biraz daha enkaza g ml yorum. Her şey yabancı görünmeye başlıyor. Dünya etrafımdan siliniyor sanki. Artık sadece ben ve o varız. Ağabeyimin aramasıyla gerçek hayata dönüyorum.

“H l ne orada.”

Bu kelimeler dudaklarımdan d k ld ğu anda, bir çıkar yolun olmadığını anlıyorum. Ağabeyim ve ablam hemen eve geliyorlar. Birbirimize ne diyeceğimizi bilmiyoruz. Dıyecek bir şey yok; zaten bunun herhangi bir adı da yok. Salonda televizyon açık. Beklemedeyiz; gözler en dikkat çeken, en acımasız, en sapkın manşeti seçmek için birbirleriyle yarışan ha-

ber kanallarında; dağılmakta olan dünyanın seyircileri olan “biz”in dikkatini çeken manşeti... “Katliam”, “cinayet”, “kan gölü”... Daha korkunç bir kelime daha duymadan televizyonu kapatıyorum. Dünyaya açılan pencere kapandı. Şimdi gerçek hayata dönüş zamanı.

N.’nin karısı beni arıyor. N. de H  l  ne ile beraber Bataclan’daydı. Tehlikede değilmiş. Arıyorum, cevap vermiyor. Bir defa, iki defa, üç defa... En sonunda telefonu a  ıyor. Derken H  l  ne’in annesi bize katılıyor.

Harekete geçmemiz, bir Şeyler yapmamız lazım. Evden çıkmam lazım, en azından salonuma yerleşen *henüz s  ylenmemişler* ordusundan hemen ka  mam lazım. İlk adımı ağabeyim atıyor. Sessizce arabasının anahtarlarını kapıyor. Ne yapacağımıza dair fısıldaşarak konuşuyoruz. Kapı ardımızdan yavaşça kapanıyor. Bebeğin uyanmaması lazım.

Hayalet avı başlayabilir.

Arabada birbirimizle konuşmuyoruz. Őehir de aynı suskunlukta. Bazen bir siren sesi Paris’in üzerine   ken sessizliği acı çığlıklarıyla bastırıyor. Parti

bitti. Kornalar sustu. Yaralıları kabul eden her hastaneyi teker teker kontrol edeceğiz. Bichat Hastanesi, Saint-Louis Hastanesi, La Salpêtrière Hastanesi, Georges Pampidou... O gece ölüm, şehrin dört bir yanına yayılmış gibi. Her durakta ölümün gişe memurlarından biri beni bekliyor. “Eşim Bataclan’daydı; onu arıyorum.” Adı hiçbir listede yok. Ama her defasında bana devam edebilmem için yeni bir neden veriyorlar. “Tüm yaralıların adları henüz kayıtlı değil.” “Bichat Hastanesi’nde de sağ kalanları tedavi ediyorlar.” “Bazı yaralıları banliyödeki hastaneler sevk aldı.” Aramayacaklarını bildiğim halde numaramı bırakıyorum. Arabaya doğru koşuyorum, yoldaki sessizliği özlüyorum.

Yol kenarındaki sokak lambaları geçip gidiyor. Gece ilerliyor. Geçen her bir ışık hipnoza doğru giden bir yol gibi. Bedenim artık bana ait değil. Aklim yolda. Şehri pençesine almış boğmakta olan bu sımsıkı kemerin, bu daracık yolun üzerinde dönüp durursak, illaki bir şeyler olacak.

Arayacak bir şey kalmadığında bile, aramaya devam ettik. Kaçmaya ihtiyacım vardı. Gidebileceğim en uzak noktaya kadar gitmek istiyor, geri dönmek

istemiyordum. Tüm bunların bir sonu var mı diye yolun sonuna kadar gitmek istiyordum.

Yolun sonunu gördüm.

Yolun sonu, alarmı çalan telefonumun ekranında belirmişti. Saat sabahın yedisidi.

Melvil'in yarım saat sonra sütünü içmesi gerekiyor. Hâlâ uyuyor olmalı. Bir bebeğin uykusu, dünyanın dehşetlerinden etkilenmez.

Eve gitmem gerek.

“Porte de Sèvres yolundan çıksana...”